

milliarder af kroner blot ved en fundamental holdningsændring, der går ud på, at flygtninge ikke skal integreres i det danske samfund, at flygtninge ikke skal gøres til indvandrere.

Allerede på dette område kunne man finde mange besparelsesmuligheder på statens budget. Men også på et område som kulturpolitikken har man i de senere år brugt mange flere midler, end man brugte tidligere. Det er også et område, der kunne findes midler på. Og selvfølgelig burde man spare på et område som orlovsordningerne, som tager stadig flere af statens midler. Og der er mange, mange andre muligheder for at spare på statens alt for store budget.

I løbet af efteråret har vi med tilfredshed set, at Venstre i klare meldinger meddelte, at partiet var parat til at stemme imod finanslovsforslaget i dag, såfremt regeringen ikke ville indgå et ansvarligt finanslovsforlig med Venstre og De Konservative. Vi kan konstatere, at regeringen ikke har indgået forlig med Venstre, og vi kan også konstatere, at Venstre mener, at finanslovsforslaget er hamrende uansvarligt. Man har endda fra Venstres side brugt den betegnelse i dag, at vi med finansloven risikerer svenske tilstande, og det er jo ikke så godt.

Alligevel har Venstre markeret, at man nu her lidt senere i dag stemmer for finanslovsforslaget. Venstre har to forklaringer på, at man stemmer for: for det første, at regeringen jo ikke kan væltes med et nej, og for det andet, at hvis de skitser, der forelå under forhandlingerne, holdt stik, ville Venstre indgå en aftale om de områder og så stemme for finanslovsforslaget.

Men vi kan jo konstatere, at der ingen aftale er, og når der ikke foreligger en aftale med regeringen, må Venstre da også stå frit i sit valg, og så må vi jo konstatere, at det virker som en tynd undskyldning at bruge de to argumenter for at stemme for finanslovsforslaget. Men reelt skyldes det jo nok helt andre hensyn, hvilket debatten – eller måske snarere den manglende debat – her i dag illustrerer. Men man kunne jo spørge sig selv, hvordan i alverden et finanslovsforslag mon skal se ud, før Venstre tager konsekvensen og stemmer imod det.

I Dansk Folkeparti er vi enige i en stor del af den analyse, som Venstres ordfører i sit ordførerindlæg gav af finanslovsforslaget og dets virkninger for det danske samfund, men vi tager altså konsekvensen af vores holdning og de markeringer, vi er kommet med, og stemmer imod forslaget til finanslov for 1996.

Hans-Pavia Rosing (S):

Mange ord er blevet sagt, mange holdninger er blevet luftet, og mange gode intentioner er blevet pustet op som farverige balloner tværs over salen, og mange af dem er punkteret med vilje, og nogle af dem er luften simpelt hen sivet ud af. Resten udgør finansloven.

Finansloven rummer jo alle de elementer, som burde få os alle sammen op på mærkerne. Vi bliver alle i større eller mindre omfang ramt på en af de mest følsomme legemsdele, vi har, nemlig pengepungen. Partierne herinde har været oppe på mærkerne, siden finanslovsforslaget blev fremsat tilbage i august. Mange uden for dette hus har været på barrikaderne – en smule i hvert fald – for at kæmpe for deres kæphest. Endnu flere har tavst fulgt det drama, som på dragende vis altid er en del af oplægget til den afstemning, vi får om statens husholdningsbudget senere på dagen.

Lad mig benytte lejligheden i dag til at fortælle lidt om den grønlandske finanslov. Det er jo efterhånden blevet en tradition, som jeg håber at mange sætter pris på.

Det politisk interessante ved den grønlandske finanslov for 1996 er, at oplægget er blevet til i et samarbejde mellem to partier, som siden hjemmestyrets indførelse for 17 år siden har været at betegne som ærkefjender. Nu er også grønlandsk politik så viseligt indrettet, at der er plads til at have ret faste standpunkter, indtil man finder, at det er tiden at indtage nye. Tiden kom efter valget til Landstinget i foråret, hvor Siumut og Atassut indgik en aftale og dannede et koalitionslandsstyre. For at gøre tingene lidt mere komplicerede var undertegnede et halvt års tid i forvejen blevet indvalgt i Folketinget gennem et valgforbund mellem Siumut og Inuit Ataqatigiit. Men lad det nu ligge.

Det grønlandske finanslovsforslag blev fremsat den 3. oktober 1995. 24 dage efter, den 27. oktober, blev finansloven vedtaget enstemmigt af Landstingets 31 medlemmer. Det tog dem med andre ord ikke så lang tid at blive enige. Nu er de grønlandske finanser jo heller ikke helt i samme størrelsesorden som de danske. Finansloven for 1996 budgetterer med indtægter i størrelsesordenen 4 mia. kr. og med udgifter på knap 3,7 mia. kr., altså med et overskud på knap 300 mio. kr. Provenuet af skatter og afgifter udgør knap 1 mia. kr. Såvel landsskatten som det, vi kalder den særlige landsskat, holdes uændret på henholdsvis 11 pct. og 24 pct. Det lyder ikke af meget herinde, men hertil kommer naturligvis kommuneskatten.